

залишаються багато питань, пов'язаних із захистом прав біологічних та генетичних батьків, забезпечення прав дитини, зокрема, знати своїх батьків тощо. Проте найбільш важливо, що правові прогалини у цій сфері наразі можуть заповнити лише норми моралі, застосування яких залежить від рівня розвитку цивільного суспільства в Україні.[5].

Список використаної літератури:

1. Гопанчук О.В., Дзера О.В., Індиченко В., Савченко А.А. - Сімейне право України; Навч.пос. - Авентурі,1997
 2. Сімейне право України: за ред. Борисової В.І. та Жилінкової І.В., -К.: Юрінком Інтер, 2006
 3. Співак В.М., Гопанчук В.С. - Законодавство України про шлюб та сім'ю: Київ, - Наукова думка, 1998
 4. Чернюк Ю.В., Раловська З.В. Сімейне законодавство України: Київ, 2006
- Михеева К «Правові аспекти визначення соціального батьківства та материнства», Юридична газета
5. Матвеев Г.К. Цит.праця.- с.139
 6. Сімейне право України/ За редакцією О.Дзери - с.120

ПРОБЛЕМА УСИНОВЛЕННЯ В СПРАВАХ ПРО УСИНОВЛЕННЯ (УДОЧЕРІННЯ) ІНОЗЕМНИМИ ГРОМАДЯНАМИ ДІТЕЙ, ЯКІ ПРОЖИВАЮТЬ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Доп. - Грицаєнко Ю.М., Ю-53
Наук. кер.- ст. викл. Бордюк Ю.В.

Перехід України до ринкової економіки зумовив глибокі зміни в сімейних відносинах, які потребують відповідного правового регулювання. Чинне сімейне законодавство, не завжди в змозі забезпечити належний рівень регулювання сімейних відносин.

Актуальність даної статті обумовлена необхідністю удосконалення судочинства в справах про усиновлення іноземними громадянами дітей, які проживають на території

України. Оскільки сьогодні відсутнє належне законодавче регулювання даної сфери правовідносин, в деяких випадках усиновлення не лише не відповідає основному його принципу – відповідності усиновлення інтересам дітей, а й становить загрозу для їх життя та здоров'я, що викликає широку дискусію з приводу доцільності існування інституту усиновлення дітей іноземними громадянами.

Проблематика: справи цієї категорії є особливо суспільно значущими, адже усиновляються діти України, які є сиротами та позбавлені батьківського піклування, таким чином, вони, як правило, не мають законних представників, їх інтереси може захистити лише держава в особі своїх органів. Особливості справ про усиновлення дітей іноземними громадянами полягають у тому, що на відміну від інших цивільних справ, їх предметом є встановлення усиновлення, що, по суті, є вирішенням долі дитини; дана категорія справ порушується іноземними громадянами; обов'язковими суб'єктами судочинства в цих справах є ряд державних органів, зокрема, органи опіки і піклування, Центр по усиновленню при Міністерстві освіти і науки України, дитячі будинки тощо. Особливістю даної категорії справ є також і дотримання заявниками обов'язкової досудової процедури, яка складається із звернення до Центру по усиновленню, органу опіки і піклування, дитячого будинку, в якому утримується дитина, та отримання від цих установ відповідних документів, які є передумовою для звернення до суду та доказами. Зазначений комплекс особливостей суттєво відрізняє справи про усиновлення дітей іноземними громадянами від інших категорій справ, які розглядаються в порядку цивільного судочинства, тому в процесі їх розгляду та вирішення судами виникає чимало проблемних ситуацій, вирішення яких не завжди передбачено законодавством. Як наслідок, в деяких випадках, судами виносяться незаконні та необігрунтовані рішення про встановлення усиновлення дітей іноземцями.

Метою дослідження: є розробка теоретичних положень, наукових пропозицій та рекомендацій, спрямованих на

удосконалення судочинства в справах про за останні роки звернень іноземних громадян до судів України робить актуальним детальне врегулювання у законодавстві процедури міжнародного усиновлення.

Об'єктом дослідження: є судочинство у справах про усиновлення дітей іноземними громадянами та механізм забезпечення прав і законних інтересів установлюваних.

Над цією проблемою працювали вчені – юристи Дзера О. В., Гопанчук В. С. Дзера О.В. вважав: «Усиновлення – це надання допомоги дітям, які залишилися без батьківського піклування.» [1 ст. 171], а Гопанчук В. С. вважав: «Особи, які бажають усиновлювати дітей повинні на самперед звернутись до Центру усиновлення дітей» [2ст. 279].

Нормативно - правову базу становлять Конституція України, міжнародно - правові акти, чинне цивільне процесуальне, сімейне законодавство України та законодавство інших держав, історичні та спеціальні джерела з питань усиновлення дітей іноземними громадянами

Враховуючи особливості справ про усиновлення дітей іноземними громадянами потрібно враховувати те що право на порушення справ цієї категорії мають лише ті іноземні громадяни, які: 1) бажають усиновити дитину; 2) визнані Центром по усиновленню дітей при Міністерстві освіти і науки України кандидатами в усиновителі і яким зазначеним Центром надано дозвіл на проведення усиновлення в Україні. З метою недопущення порушення справ цієї категорії через представників та чіткого урегулювання даного питання на законодавчому рівні, пропонується доповнити ст. 252 ЦПК частиною 7 такого змісту: “Заява про усиновлення дитини або повнолітньої особи подається громадянами України та іноземними громадянами, яким Центром по усиновленню дітей при Міністерстві освіти і науки України надано дозвіл на проведення усиновлення. Пред'явлення заяви через представника не допускається”.

Ст. 252 ч. 8 такого змісту: “Заява про усиновлення дитини іноземними громадянами подається у присутності перекладача і

перекладається на мову кандидатів в усиновителі”, що дасть можливість іноземним громадянам – кандидатам в усиновителі бути безпосередніми учасниками порушення справи про усиновлення і ставити свій підпис під текстом, який їм відомий. Перед тим як усиновити дитину вимагається насамперед довідка про доходи в якій зазначаються суми в національних валютах (долари, євро, шекелі, гульдени, франки та ін.), що також створює проблему з'ясування дійсної суми доходи обґрунтовується висновок про необхідність залучення в процес опікунів (піклувальників) усиновлюваних з метою більш повного врахування інтересів дітей, у зв'язку з чим пропонується ч. 1 ст. 253 ЦПК доповнити таким положенням: “Якщо над дитиною встановлено опіку (піклування), участь у справі опікуна (піклувальника) є обов'язковою в якості заінтересованих осіб». Участь прокурора в справах про усиновлення дітей іноземними громадянами як суб'єкта дачі висновку, в основу якого прокурор повинен покласти: 1) аналіз складу осіб, залучених до участі у справі; 2) аналіз юридично значущих обставин з точки зору підтвердження чи спростування належними, допустимими, достатніми доказами; 3) висновок про усиновленні дитини іноземцями, приховати факт походження дитини неможливо. З метою законодавчого врегулювання даного питання пропонується 285 СК України викласти наступним чином: “Таємниця усиновлення не поширюється на випадки усиновлення дітей іноземними громадянами”.

В дослідженні міститься комплексний аналіз особливостей судочинства в справах про усиновлення іноземними громадянами дітей, які проживають на території України, проблемних питань, а також шляхи законодавчого їх урегулювання. Це дає можливість удосконалити як інститут усиновлення в цілому, так і судовий порядок його реалізації. На підставі аналізу законодавства та судової практики доведено, що особливість справ про усиновлення дітей іноземними громадянами зумовлює необхідність застосування іноземного законодавства, оскільки кожна країна встановлює свої правила

щодо процедури усиновлення в іноземних державах дітей, визнання рішень іноземних судів про встановлення усиновлення, а також щодо правового статусу усиновлених в інших державах. Усиновлювачем дитини може бути тільки дієздатна особа зокрема зазначено в ч. 1 ст. 211 СК України «Усиновлювачем дитини може бути дієздатна особа, якій на день усиновлення виповнилося 25 років. У виняткових випадках суд може винести рішення про усиновлення особою, якій на день усиновлення виповнилось 18 років. Вік усиновителя не повинен перевищувати 45 років. В особливих випадках (наприклад, при усиновленні родичами), суд може винести рішення про усиновлення, не враховуючи верхню вікову межу усиновителів». Особливість справ про усиновлення дітей іноземними громадянами полягає у тому, що для їх порушення необхідним є дотримання іноземцями-кандидатами в усиновителі досудової процедури: звернення до Центру по усиновленню при Міністерстві освіти і науки України для отримання дозволу на проведення усиновлення, до органів опіки і піклування для отримання направлення до дитячого будинку, а також до дитячих будинків для знайомства та встановлення контакту з усиновлюваним. І ця процедура повинна бути підтверджена документами, які є доказами по справі.

Як вважає Грабовська О.О., що наслідками порушення справ про усиновлення цієї категорії є: « Виникнення цивільних процесуальних правовідносин між судом, заявниками, заінтересованими особами та особами, які сприяють розгляду та вирішенню цієї категорії справ; початок перебігу процесуальних строків; виникнення у судді обов'язку належним чином підготувати справу до судового розгляду; виникнення у заявників та заінтересованих осіб комплексу передбачених законом прав.» [3 ст. 5]. Враховуючи наявні в юридичній літературі визначення щодо предмету доказування, аналізуючи зміст відповідних нормативних актів, а також практику розгляду та вирішення справ про усиновлення дітей іноземними громадянами, автор робить висновок, що до предмету доказування в справах цієї категорії суддею повинні включатися

такі факти: 1) що підтверджують можливість заявників бути усиновителями (досягнення ними повноліття та дотримання різниці у віці, встановленої законом; перебування (неперебування) заявників у шлюбі; наявність у заявників дієздатності; що заявники не були позбавлені батьківських прав, або були усиновлювачами інших дітей і усиновлення відбулось; що заявники за станом здоров'я можуть бути усиновителями; наявність постійного місця проживання та постійного заробітку; що не виявилось громадян України, які б бажали усиновити дану дитину; що кандидати в усиновителі не притягувались до кримінальної відповідальності; наявність дозволу компетентного органу відповідної держави на в'їзд та постійне проживання усиновленої дитини; наявність письмового зобов'язання заявників в місячний термін поставити усиновлену дитину на консульський облік в консульській установі України в країні проживання (із зазначенням, в якій саме консульській установі) та надавати цій установі періодичну інформацію (не рідше одного разу на рік) про умови проживання і виховання дитини, можливість її представника В справах про усиновлення дітей іноземними громадянами виявлення доказів – це діяльність суду та осіб, які беруть участь у справі. Незважаючи на те, що основний обов'язок збирання і надання доказів покладається на заявників та заінтересованих осіб, особливістю даної категорії справ є передбачене законом право суду збирати необхідні докази за власною ініціативи.

Таким чином доцільно зробити висновок що усиновлення дітей іноземними громадянами є дуже важливим питанням, тому держава повинна іти назустріч тим громадянам, які хочуть усиновити дитину, незважаючи на те хто буде усиновлять - громадяни України чи іноземні громадяни - це просто немає ніякого значення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Дзера О. В. Сімейне право України. – К.; Вентурі. – 1997р.
2. Гопанчук В. С. Сімейне право України. – К.; Істина. – 2002р.

3. Грабовська О. О. Автореферат для здобуття наукового ступеня.
4. Судове вирішення справ в справах про усиновлення (удочеріння) іноземними громадянами дітей, які проживають на території України. – Харків, 2006р.

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ТРУДОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Доп. - Нюкіна Ю., Ю-61

Наук. кер. – викладач-стажист Ковальчук Є.Ю.

Перехід України до ринкової економіки зумовив глибокі зміни в суспільно-трудових відносинах, які потребують відповідного правового регулювання. Чинне нині трудове законодавство, котре представлене ще радянським Кодексом законів про працю, не завжди в змозі забезпечити належний рівень регулювання трудових відносин, що, як наслідок, негативно позначається на рівні гарантій трудових прав працівників.

Метою цієї статті є доведення до широкого кола працівників, випускників учбових закладів, майбутніх працівників, перспектив розвитку трудового законодавства України в сучасних умовах..

За роки незалежності України було внесено зміни до більш ніж: 180 статей радянського кодексу законів про працю зразка 1971 року. Крім того, було прийнято ряд законів, що регулюють певні аспекти сучасних трудових відносин, - наприклад, закон України "Про колективні договори (угоди)", "Про оплату праці", "Про відпуски", "Про охорону праці" та ін.

Актуальність питання полягає в тому, що сьогодні виникла потреба в реформуванні трудового законодавства та комплексному вирішенні проблем правового регулювання трудових відносин. Сьогодні є пріоритетним питання реформування чинного трудового законодавства та приведення